Aeda jõudes wõttis ta pingi pääl istet ja langes sügawasse mõttesse.

„Noh, mis Teie siin norutate?“ kõlas korraga wali hääl.

Kapellmeister waatas ehmatates üles; tema ees seisis kuningas.

Nagu wälk kargas Papusch püsti.

„Noh?“ kordas kuningas. „Näete wälja, nagu oleks rahe Teie uguritsid puruks löönud.“

„Majesteet!“ kogeles Papusch.

„Nääkige!“ sõnas Friedrich Wilhelm.

„Olgu siis,“ lausus Papusch, „majesteedile ei tohi ma midagi salata. Mind tahetakse naeruks teha.“

„Kes see on?“

„Kuninglik kõrgus kroonprints.“

„Mis?“

„Kuninglik kõrgus tahab, et täna õhtu teatud muusikatükki „Porco primo, porco secundu ꝛc.“ ette kannataksime.“

„Noh, ja see on ka wäga ilus tükk.“

„Aga mina oleks õnnelikum, kui mind mõnda teist tükki oleks mängida käskud.“

„So? Noh ärge muretsege ühtegi, tulen ise sinna.“

„Majesteed, nad saawad wilistama, naerma, pillama.“

„Noh, ega siis Teiegi just pää pääle pole kukkunud, aidake iseennast!“

Kuningas lahkus, kapellmeistri nägu jäi tusaseks.

„Aita, aita, wäga kerge ütelda, aga anda?“ ümises ta. „Kroonprintsile ei wõi ometi niimoodi wastata kui teistele. Oh et pagan Grundmanni oleks wõtnud, enne kui mina ja Leeni teda nägime. Muud temast ei ole, kui häda ja muret! Aga tema selg peab wastutama, kui täna lugu pahasti lõpeb.“



Ta sammus kodu poole minema. Tema wiha wõib ju aimata, kui ta tuppa astudes Grundmanni tütre kõrwalt istumast leidis. Kohkudes tõusis noorpaar püsti.

Papusch pani käed pükstitastu ja jäi sedawiisi Grundmanni ette seisma.

„Mis, kas niiwiisi kuuldakse minu sõna?“

„Isa Papusch!“

„Tont on su isa! Kolmest lasen sind kõweraks oma ülema wõimuse läbi. Enne aga pead sa täna õhtu oma „emisekontserti“ kroonprintsi ees ette kandma, kus juures ma sind ka temale komponistina teatan. Waata järele, kuda selle juures jälle oma kümme taalrit saad.“

„Mis,“ hüüdis Grundmann ehmatades, „kroonprints tahab seda kuulda?“

„Muidugi, täna õhtu. On ise mind kutsunud.“

„Siis on naer ja pillamine kindel.“

„Seda arwan mina ka. Kas saad nüüd aru, mis wilja su waimuanded kandwad.“

„Meie peame nõuu leidma,“ tähendas Grundmann mõteldes.

„Muidugi, aga kust? Kuninga juures olekust hoolimata peame kui wette wisatud puudlid häbiga lahkuma.“

„Mis, kuningas tuleb ka? Oh, siis pole kõik weel mitte kadunud.“

„Julgus on sul hää, ainult kahju, et see sinu midagi ei aita.“

Noormees jäi mõttes seisma.